

כיצד פרק שני יבמות

בה.

עין משפט
נר מצוה

פג א ב ג ד מיי" פ"ב
מהלכות סוטה הלכה
יג יד טו טז ע"ה ע"ה יא
סעיף א:

פר ה מיי פ"י מהל' גירושין הלכה יב

אה"ע סימן י סעיף ג:
 פה ו [מיי' פ"ג מהל'
 סוטה הט"ו והט"ז]
 (טוש"ע שם סעיף ו):

פרו ז מיי פ"י מהלכות
גירושין הלכה יד
טוש"ע אה"ע סימן יב
סעיף א:

פז ח מי' פי"ג מהל'
גירושין הלכה י
טוש"ע אה"ע סימן י
סעיף ז:

פח ט מיי פייצ מהל
עדות הלכה צ סמג
לאוין ריד טוש"ע ח"מ
סימן לד סעיף כו:

פנ"י מ"י שס פ"י הל' א
סמג לאוין ריד
טוש"ע ח"מ סימן לד סעיף
א:

תום' חד מקמאי

[illegible]

הוא ופסק דכנס אינו דאמר דמשום קלקולא שפסק כלישנא קמא נראה מדברי הג' אלפס בכנס אינו מוציא. וכן בבה קלקולא והלכך אם [לעולם] לא אפשר למיהו

(א) נראה דל"ל כיון דאמרי' ליה בשעת גירושין דהמוציא אשתו וכו'.

מנעלים הפורים. פיהן למטה ודאי של נכרי הם והפכו כדי שלא יכיר הרואה: **מקום מנעלים הפורים.** ניכר מקום הפיכתו בעפר שמחת המטה לשון מורי. לשון אחר מקום מנעלים מלא הפוך שבו ומלא את מנעליה במקום שהוא רגיל לתת שלו ודאי נכרי צא לכאן ושם מנעליו במקום שלה ושלה במקום צעל וראשון עיקר דאי"כ הפוך מיצעי ליה: **והלכתי כוונתי דרב.** דלמר אין מחזיקין קולא אלא בעדים: **דפסיק.** שי"א קול אחר לומר שקר הוא הלעז:

דומי מַסָּה. מְשׁוּדֵי הָעֵלִי. לִ"א דּוּמִי
לָלָא יְדַע וְדָאִי אֲלָא אֲמַרִי דְדַדְמִי לִשְׁוֹן
מּוּרִי: מַשּׁוּס נָדַר לֹא יַחְזִיר. וְטַעמָא
מִפְרַשׁ הָתֵם דְּהַשְׁלוֹת גִּטִּי שְׂמַס אֲתֵה
אוֹמַר יַחְזִיר שְׂמַס תִּלְךְ וְזוֹ אֲלָל חֲסֵס
לְאַחַר שְׁנִיטָא וַיַּחֲזִיר לָהּ נִדְרָה וַיֹּאמֶר
הַמִּגְרַשׁ אִילּוּ הָיִיתִי יוֹדֵעַ שִׁישׁ הִיתֵּךְ
לְנֶדֶר שְׁנִדְרָה אִם הָיוּ נּוֹתִינִים לִי מֵאֵהָ
מִנֵּה לֹא הָיִיתִי מִגְרַשׁ שְׁהִיתֵּךְ חֲצִיבָה
עָלִי בִּיחֹר וְנִמְלֵא זֶה מִצְטָל גִּטּוֹ
לְמַפְרַע וְעוֹקְרוֹ וְצִנְיָה מִן הַשְּׂמִי

מסורת הש"ס

(א) רש"י מ"ו, (ב) מ"ק יח: (ג) ע"י היטב בזמ"ק יח: (ד) גיטין מה: כחובות עד: (ה) רב הווא כפ"ל יעב"ץ, (ו) לקמן ג: קטו. קטו: (ז) לקמן ק: גיטין כב: (ח) סנהדרין ט: (ט) גיטין מו: (י) כס"ח: מפיקין, (יא) לקמן ג: (יב) ע"ב (יג) גיטין כב: (יד) ויש היטב מוס' כחובות סג: ד"ה אצל, (טו) ס"א בעל

תורה אור השלם

1. לֹא תִשָּׂא שְׁמֵעַ שׁוֹא
אֶל תִּשָּׂא יֶדְךָ עִם רָשָׁע
לְהִיט עַד חֲמִס:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ואכתי וכו'
אלא גרסי' ורצה צר רב
נחמן הוליאה:

מוסף רע"י

חציבה עליך לא ובקש היתר לנדרה
ואי מגרש לה מהשתא ודאי שנואה
היא עליו ותו לא מזי עקר (לה) גיטה
בדברי שקר: ומשום שס רע. שאל
עליה לא יחזיר כדפרישית טעמא שאל
נשאל לאחר ויאל קול עוב הלעו הראשון
ששקר יאמר ויתחזר המגרש ויאמר
אילו הייתי יודע שכן הוא כו': כנס
מהו שוואל. אם החזירה מהו שנכופו
להואל: סיניא הנטען כו'. והתם
נמי מפקיעה מבעלה דכיון דהואל
משום שס רע גילה דעתו שהקול אמת
ונאסרה לו כי היכי דאסרין לה הכא
משום שהחזיר זה הקול כשנכנסה:
הסם הואלואו. ב"ד שאלו עדי טומאה
ואסורה לבועל מה"ת: הכא הואל
והאי דלא יחזיר דרבנן הוא: ורבה בר
נחמן מהני נמי הואלוא סנן. בלא
עדים הלכך לא אסורה לבועל אלא
משום לזות שפטים מדרבנן ואפ"ה
קמי יואל: ואכתי מי דמי הכא בעל.
החזירה ואין דבר זה מגונה הוא: הסם
בועל. כוסם ודבר מגונה הוא: אל"ל
ספיר דמי להדרי. דהכא הואל מדרבנן
הוא: ולא היא הסם. הוא כשנכנס
בועל אלומי אלמיה לקול הראשון
שאתם היה הלעו אצל הכא כשהחזירה
בעל בטויל בטויל לקול דאמרין
מדהחזירה קים ליה בקלא חזר ובדק
בקול ראשון שס רע ומלא שאלו:
מתני' המציא גט ממדינה פיס.
לריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם
וטעמא מפרש בגיטין (דף ג.) לפי

שֶׁאֵין בְּקִיָּאִים לְשִׁמָּה: לֹא יֵשֶׁא אֶת אֲשָׁמוֹ. הוֹאִיל וְאִדְיוֹרִיָּה סִמְכִין: מִם הִרְגָּסוּ הִרְגוּם לֹא יֵשֶׁא אֲשָׁמוֹ. הוֹאִיל וְעַל עֲדוּמוֹ הִיא נִשְׁאֵת אִיכָּא לָמוֹת פְּתִים שִׁמָּה עֵינֵיו נִמְן כֹּה וְהֵעִיד שִׁקְרָא. אֲבָל לֵאחֶר מִנְשֵׁא דְלֹאשָׁה נִשְׁאֵת צִדֵּק אַחֲדִי: ר' יְהוּדָה אֹמֵר הִרְגָּסוּ אֶת תְּנֵשָׁא אֲשָׁמוֹ. אִפִּי לֵאחֶר עַל פִּי לִפִּי שֶׁהוּא מֵשִׁי עֲמֻמוֹ רָשָׁע וְהוֹמְרוֹ אֲמַרְהִי אֵל תַּשֵּׁת רָשָׁע עַד: הִרְגוּם תְּנֵשָׁא אֲשָׁמוֹ. לֵאחֶר וְבִגְמָרָא חֲבֵרָה שֶׁעֲמָלָה:

גב' **אכל מארץ ישראל**. המציא גט מארץ ישראל אין תריך לומר שבעל הא דשור רבנן לאינכויזי לאחר לא עליה סמכין: **ואמר מר**. אשה משום דליא גופה דייקא עד שיודעת שמת ודאי ואחר כך נאשאה למינות לומר מת בעלה כגון ממוסר ויבמתה וצרתה וכן בעלה נחמה ומה ציון גט למיתה אלא שדכחז מוכיח ובלא עליה

טעמי דאזיגאס שרייב דאס איזא דעז איקארא אייבאס די מירקס
ואס איזא דעז איקארא ניחא ליה דליכול גראה לר"י דהאס באומרת
טמאה אני כי ממני דהאס דעלה קאי ואפ"ה שריא מהנהו טעמי אזל
באומרת טהורה אני שריא בלאו הנהו טעמי דהאס ואין לתמוה אמאי

ומבטא אמר רבי הוואיל
נגעלים הפוכים ליחזוי
ום מנגעלים הפוכים
הואיל ומכוער הדבר
דבר והלכתא בוותיה
לכתא לא קשיא יהא

לֹא גִרְסִי לִיָּה אֵלָּא גִרְסִי
וּרְבֵּה זֶר (ב) נִחְמָן הוֹצִיָּאָה תְּנִי הִכָּא
זַעַל וְהִכָּא (ג) זְבוּעַל הִכָּא אֲמִיר רִבְנָן
וְכוּי וְעַד וְלֹא הִיא חַד שְׁנִינָא הִוא וְהִכָּא
פִּירוּשׁוֹ וּרְבֵּה זֶר נִחְמָן הוֹצִיָּאָה תְּנִי
וְכוּי דְתַנִּי הוֹצִיָּאָה וְהִכָּא זַעַל וְהִכָּא
זְבוּעַל הוֹצִיָּאָה וְלֹא בֵּית דִּין וְאִפְ"ה קַמְנִי
זַמְתַּנִּי וְאִם כֻּנֵּס יוֹצִיָּאָה כִּיָּה דְהִתֵּס
בְּגִטְיִן (דף קמ"ה:) גַּמְי אִם כֻּנֵּס מוֹצִיָּאָה
וְאִפְ"ה פִּירוּשׁ רִבְבֵּה נִחְמָן וְתַמְחִיָּה וְלֹא

הוא כו' קם ציה בקלל ללמיה ומה
שאסור להחזיר אינו משום סכסוכים
העולם שאסורה לו משום שם רע
דהא סכרי דקס ציה בקלל ללמיה
אלא משום לקולל או משום פריצות
כדאמרין בגיטין וקשא"ל ר"י דהיאך
היה מדמה אותה דבה ד"ר נחמן וכל
לא היה יודע טעם ס' דבהדליא מפרש
להנהו טעמי בהשולא (גיטין דף מו.)
בצרייתא וי"ל דלא שמיע ליה אי"נ
אומר ר"י דרבה ד"ר נחמן יודע טעמי
דקקולל ופריצות אבל סוכר דכנס
יוציא מפני שהעולם אין יודעים הטעם
דקקולל ופריצות אללא סוכרים
שמחמת שם רע אסורה לו כיוון שגרישה
ע"י כן ולכן אס כנס יוציא משום
רננה כמתניתין דהכא ומסיק ולא היא
שיטעו העולם בזה כי יש חילוק גדול
בין מתני' דהכא למתני' דההיא דהכא
אלמיה לקלל כו' **הבא איבא**
כתבא דתנן מה בין גט כו' ופ"ג
דלא"י בסקן פ"ב דגיטין (דף כג.)
איידי דהך משנה בצי"ל מ"מ דייק שפיר
מינה דיש לסמוך על הכתב:

מַת הַרְגָתוֹ הִרְגָנוּהוּ. כִּיּוֹן לֹא־פִלְסוּ
צַמֵּת לֹא יֵשֶׁא אֶת אֲשֶׁמוֹ לֹא הוּא
רָצִיךְ לְמִיִּטְמֵי הִרְגָנוּהוּ וְאִפְּלוּ בְּהִרְגָמוֹ
לְאַחֵר תִּנְשֵׂא וְלֹא תִי לִיִּי אֲלֵל מִשּׁוֹם
דְּרִי יְהוּדָה פְּמִלִּיג בִּין הִרְגָמוֹ לְהִרְגָנוּהוּ:
הוּא וְאַחֵר מְצַטְרָפִים לְהוֹרְגוֹ.
הַקָּסָה הִרְגָר מִיִּס דְּצִסְקוֹ פִּ"ק
דְּמָכּוֹת (דָּק ו. וְשֵׁס) פְּרִיךְ הִרְגוּ וְגִרְעָה
יָעִיל מִשְׁמַע הִרְגוּ וְגִרְעָה פְּסוּלִים
לְהַעֲדִי מִשּׁוֹם שׁוֹנֵא וְהִכָּא מִשְׁמַע דְּכָשָׁר

ו"י דלא משום שונה פסול נרבע התם אלא בנרבע לרצונו איירי ומשום
רשע פסול אפילו לרצא בדסמוך דסובר דלרצונו נמי כשר מכל
מקום ששים עדים שנירבע לרצונו הי כנמנא אחד מהן קרוב או
פסול וכי פריך בתר הכי הורג ורובע יציל פי' יצילו על עצמם הוה
מצי למינקט נרבע דקאי ביה כיון דאיירי בנרבע לרצונו אלא
משום

י נכתב ובפני נחם: והא מה דלא עילויה סמכין. דכי אמר מ
 רק האשה רבה (לקמן דף כג:) היינו טעמא דעד אחד נאמן להשיא
 מה בין גט למיטה. בהמביאם (וכן לקמן דף קה.) מן אף הנשים שאין
 ממנות להביא גיטת ואף על פי שזריכות לומר בפני נכתב ובפני
 ממכין כל כך: פלוני רבעני לאונסי כו' להורגו. את הרובע:
 גול